

stillede Forslag, og der er saameget mindre Grund dertil, som dette Forslag har søgt at gaae en Mellemvei imellem, hvad der blev vedtaget ved anden Behandling og hvad der tidligere stod i Udkastet, og dette Mellemveiforslag er kommet til at dele alle Mæglingsforlags Skæbne, nemlig hverken at tilfredsstille den ene eller den anden Side. Hvis det nævnte Forslag vedtages, vil det kun medføre, at der til ingen Nytte rippes op i delicate og scandaleuse Sager, for strax efter at lade disse falde. Lad os, mine Herrer, fastholde, hvad vi vedtog i Principet ved 2den Behandling, fastholde, at Møttestabet hævdes ad Sædelighedens og Frihedens Veie, og at Statsmagten ikke blandes ind i Forhold, hvor den Intet har at gjøre, i alt Fald ikke kan gjøre Gavn.

Klein: De Forslag, som jeg har været med at stille til dette Uffnit, ere ikke mange, og heller ikke af nogen saa sær indgribende Betydning. Der er to af dem, som jeg nærmest vil betegne som Redactionsændringer, nemlig Forslagene under Nr. 20 og Nr. 18. Det vil sees, at efterat man i § 186 har vedtaget at tilføie, at Straffen for simpelt Manddrab, under skærpene Omstændigheder kan stige til Livsstraf, passer Mellemføielsen i Lovens: „foraauidt Gjerningen ikke efter sin Bestaendighed medfører høiere Straf“ ikke længer; denne Mellemføielse maa udgaae, som en ligefrem Følge af det Tillæg, der blev vedtaget til Paragraphen ved anden Behandling. — Det andet Forslag, som jeg tillod mig at betegne som Redactionsændring, er Nr. 18 til § 147. Der stod, som det maaskee vil erindres, i Lovudkastets § 147: „Har Nogen i offentlig Straffesag afgivet falsk Vidnesforklaring, men det befinde, at Sagen gjaldt ham selv paa“ o. s. v., men der blev da stillet et Forslag om, at dette Ord: „paa“ skulde udgaae, og det blev vedtaget, hvilket imidlertid forekommer mig ikke var heldigt. Jeg tør maaskee sige, at det omtalte Ændringsforslag ikke var Gjenstand for nogen særdeles stor Opmærksomhed, og at dette kan have forklaret det Resultat, hvortil Thinget ved forrige Behandling kom. Det blev gjort gjældende af Forslagsstilleren, at det formeentlig ikke var ganske correct Danst at sige: „gjaldt

ham selv paa“; men der blev med Føie mod denne Udtalelse erindret, at det var den juridiske Terminologie, og at det ingenlunde var godtgjort fra Forslagsstillerens Side, at den almindelige Sprogbrug i denne Henseende skulde være i Strid med den juridiske, eller at denne skulde være urigtig. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at det ved Sager af denne Natur ingenlunde er en ligegyldig Ting, at man forandrer Udtryk, der engang have staaet i Lovgivningen, og som ved lang Tids Anvendelse have faaet en bestemt Betydning, hvorom der ikke er nogen Tvivl, thi, naar man foretager Forandringer i disse Udtryk, fremkalder man Tvivl, der ikke ere tilstede, naar man holder sig til de gamle Ord. Jeg skal føie til, at der virkelig er en, om end ikke stor, Forskjel imellem disse to Udtryk. Siger man: „gjaldt ham selv“ ledes man hen til at tænke, at det er Den, som var den nærmeste Gjenstand for Sagen, Hovedmanden, hvem Sagen angik, men naar man bruger Udtrykket: „gjaldt ham selv paa“, som Christian den 5tes danske Lov har brugt, og som det var Udkastets Mening at bevare, har det en noget anden Betydning; det tyder ikke hen paa, at den Paagjældende netop skal være den egentlige Hovedmand for Sagen, det kan være, at denne rører ved ham, uden at han derfor bliver Sagens nærmeste og meest directe Gjenstand. Saaledes som jeg har paa-peget, er der virkelig en Nuanceforskjel imellem disse to Udtryk, og forandrer man Lovens Udtryk, som igjennem længere Tid har vundet Hævd, og med hvilket Domstolene, og de, der have med Retsager at bestille, ere blevne fortrolige, medens man sætter et andet Udtryk istedet, som har en noget forskjellig nuanceret Betydning i Sammenligning med det andet, vil man, uden noget reelt Udbytte, udsætte sig for at fremkalde Tvivl. Naar det bliver staaende, som det nu staaer, udsætter man sig for, at der kan blive opkastet det Spørgsmaal, om Meningen har været end anden end den, man havde med det tidligere Udtryk, og derfor bør man vedtage dette Ændringsforslag. — De to andre Ændringsforslag, jeg har været med at stille til dette Uffnit, ere derimod ikke Redactionsændringer. Det ene af dem er Forslaget under Nr. 12 til § 71, hvilket, som